

OOK IN BELGIË:  
'LOVERBOYS' DWINGEN  
VERLIEFDE PUBERS TOT  
PROSTITUTIE



## Moeder Anita 'De overheid houdt deze gruwel in stand'

Een tienerdochter wordt verliefd op een jongen die er helaas alleen op uit is om haar in de prostitutie te dwingen. Het overkwam de Nederlandse Anita De Wit, wiens dochter in handen viel van zo'n 'loverboy'. 'Maar ik heb nooit opgegeven en help nu andere meisjes die in dezelfde nachtmerrie zijn terechtgekomen', zegt zij. 'Het actieterrein van de pooiers reikt trouwens tot in België en de slachtoffers worden steeds jonger.'

Angelique was amper vijftien toen ze Mo leerde kennen. Ze was een onopvallend meisje, onzeker van zichzelf en niet gewend om aandacht van jongens te krijgen. Toen Mo dat wél deed en haar ervan wist te overtuigen dat hij oprecht van haar hield, viel ze als een blok

voor hem. Dat was voor haar het begin van een nachtmerrie die haar leven en dat van haar familie compleet overhoop zou halen. Want Mo was helemaal niet verliefd op Angelique. Hij was een zogenaamde 'loverboy'. Een jonge kerel die jaagt op onervaren tienermeisjes om hen in de prostitu-

tie te dwingen. Dat dit niet zonder fysiek of mentaal geweld gebeurt, spreekt voor zich. Bovendien probeert zo'n loverboy met alle middelen een breuk te bewerkstelligen tussen het meisje en haar vertrouwde milieu, zodat zij enkel nog hem ziet als dé vaste waarde in haar leven.

Angelique's moeder Anita wist aanvankelijk niet hoe ze moest reageren. De instanties die ze contacteerde, bakten er weinig van. Meer nog, ze maakten de kloof met haar dochter alleen maar breder. Maar Anita gaf niet op. Ondanks alle tegenwerkingen en bedreigingen. Ondanks de martelgang langs falende instellingen en hulpverleners. Ze bleef voor haar dochter vechten maar helaas is dit Hollywood niet en een echt happy end zat er niet in. Na jaren van ellende heeft de ondertussen meerderjarige Angelique zelf gekozen voor de prostitutie. 'Toch

ervaar ik dit niet als een ultiem falen', zegt Anita De Wit. 'Als een volwassene vrijwillig kiest voor de seksindustrie, is dat haar zaak. Bovendien zegt Angelique dat het een manier is om het verleden te verwerken en haar problemen zelf op te lossen. Natuurlijk heb ik het daar als moeder moeilijk mee. Maar ik moet die beslissing aanvaarden en respecteren.' Overigens heeft Anita De Wit nog altijd haar handen vol. Ze werd in Nederland een autoriteit op het gebied van het 'loverboys'-fenomeen en vangt thuis slachtoffers op. Enkelen daarvan leiden weer een normaal leven, anderen vechten nog steeds een strijd of verloren die. 'Maar ik blijf doorgaan', zegt Anita De Wit.

Over de ervaringen van Anita schreef Patricia Perquin het boek 'De Meisjes van Mevrouw De Wit – in de greep van loverboys'. Patricia Perquin weet waarover dit gaat, want ze werkte zelf in de prostitutie, leerde de ellende van binnen kennen en schreef daarover al het beklijvende boek 'Achter het Raam op de Wallen'.

'De Meisjes van Mevrouw De Wit' is zo mogelijk nog schokkender. Groepsverkrachtingen, mentale en fysieke chantage, bedreigingen, gedwongen druggebruik en bruut geweld zijn schering en inslag. De situatie lijkt welhaast uitzichtloos en de onmacht van de overheid is hemeltergend. Temeer omdat de loverboys een groeiend fenomeen zijn. 'Het aantal slachtoffers neemt toe en de overheid kijkt er naar als een koe naar een trein', zegt Anita De Wit.

**Veel van de kwetsbaarheid van je dochter Angelique had te maken met het feit dat ze ooit seksueel misbruikt werd door haar vader. Meer slachtoffers uit het boek waren eerder al diep emotioneel beschadigd. Is dat een terugkomend element?**

**ANITA DE WIT:** Kennelijk zijn er heel wat beschadigde jongeren en die zijn extra kwetsbaar omdat ze honger naar bescherming, aandacht en liefde. Maar het is geen constante. Ook meisjes uit goeie gezinnen die nooit problemen hadden, kunnen slachtoffer worden. Vooral sinds er ook wordt geronseld via het internet. Via sociale media zoeken loverboys contact met meisjes, palmen ze in en trekken hen gaandeweg uit hun vertrouwde milieu. Ze worden meegesleurd in een spiraal van gewelddadige seks, drugs en drank en vervolgens ten gelde gemaakt. Loverboys leven immers niet enkel van hun slachtoffers, ze verhandelen die onderling ook.

**De slachtoffers worden ook steeds jonger. Zelfs elf- en twaalfjarigen vallen ten prooi aan loverboys.**

Dat heeft, zoals gezegd, veel te maken met de opkomst van de sociale media. Op het net maken meisjes kennis met verkeerde vrienden, laten zich verleiden tot het mailen van intieme foto's die vervolgens gebruikt worden als chantagemiddel. Bovendien kunnen loverboys op dergelijke media doorgaans alle privé-informatie vinden die ze nodig hebben om de meisjes in te pakken en onder druk te zetten. Meisjes staan er dikwijls niet bij stil dat zo'n jongen toch al snel heel persoonlijk wordt. Zelfs seksueel expliciet. Voor hen zijn de contacten via het internet vaak een abstract gegeven. Die internetvriendjes ervaren ze aanvankelijk niet als 'echt', eerder als iets spannends. Tot het te laat is, en ze niet meer terug kunnen.

**Toen je ontdekte dat je dochter optrok met een foute jongen, verbood je haar categoriek elk contact. 'Dat was een grote fout', laat je noteren.** Loverboys hebben niet liever dan dat ouders zich tegen die relatie keren. Dat vergroot immers de kloof tussen ouders en kind. 'Zie je wel? Ik heb je gezegd dat je ouders je dit niet zouden gunnen en me te min zouden vinden!' Tienermeisjes zijn daar heel gevoelig voor. Puberende jongeren zetten zich af tegen hun milieu, tasten af hoe ver ze kunnen gaan en welke de grenzen zijn die hen worden gesteld. Ze rebelleren. Als ze daarin door zo'n loverboy worden bevestigd en aangemoedigd, is de verleiding groot om

in de val te trappen. En eens ze dat hebben gedaan, krijgen ze het gevoel dat ze niet meer terug kunnen. Ze leven in twee werelden: die van de loverboy en die van het gezin. Ze leiden een leven van misbruik en angst én een schijnbestaan als 'normaal' tienermeisje. Tot de bom onvermijdelijk barst, en zij geen andere uitweg meer zien dan weg te lopen. Waarna ze een vogel voor de kat zijn. Ik had eerst ook niet door dat Angelique een dubbellevende leidde. Pubers gaan nu eenmaal door heel wat fundamentele veranderingen in hun leven, ook puur hormonaal. Bij wat opstandig gedrag stel je je dan ook niet al te veel vragen. Pas veel later heb ik vastgesteld dat Angelique, ook al ging ze constant in verzet, hulpsignalen heeft uitgezonden. Alleen heb ik die niet als dusdanig herkend. Veel ouders worden daarom ook opgezadeld met een onterecht schuldgevoel. De enige schulddigen zijn de loverboys, die er heel bedreven in zijn om meisjes zo te sturen dat ze thuis weinig tot geen argwaan wekken. Dat zijn geen amateurs hé, sommigen zouden zo een diploma psychologie mogen krijgen voor de listige manier waarop zij meisjes manipuleren. Het zijn gerichte campagnes van jagers die bewust op hun doel afgaan.

**Bij al die verschrikkelijke verhalen vraag je je onwillekeurig af of die jongens dan werkelijk geen enkel moreel inzicht hebben.**

Dikwijls zijn het jongeren die zelf beschadigd zijn, in slechte milieus zijn opgegroeid of deel uitmaken van groepen waar ze worden uitgestoten als ze niet meedoen aan dit soort extreem macho gedrag. Eruit stappen is niet eenvoudig, want in dat milieu draait het niet enkel om prostitutie maar doorgaans ook om drugs, wapens. Met de bijhorende levensstijl van blitse wagens en merkklodij. Daarvoor is constant veel geld nodig is. En aangezien ze dat niet met werken kunnen verdienen, buiten ze meisjes uit. Ze staan meestal zelfs niet stil bij het leed dat ze aanrichten. Het is voor hen een manier van leven, een 'carrière', hoe cynisch dat ook moge klinken. Sommige van die jongens zijn pure psychopaten. Ik ken een meisje dat door zo'n

loverboy op de elfde verdieping van een gebouw over het balkon werd gegooid en nog enkel bij de haren werd vastgehouden. Ze beloofde alles te doen wat hij haar beval. Dat is toch niet meer normaal? Daarom moeten we niet alleen alles doen om het te stoppen maar bijvoorbeeld ook goede voorlichting geven. Niet enkel naar de meisjes toe, ook naar die jongens. Ik geef lezingen in scholen om jongeren te waarschuwen, en laat me soms vergezellen door slachtoffers die getuigen over de gruwel die hen is overkomen. Bij een van die lezingen zat een jongen die zelf loverboy was. Hij dook op bij een andere lezing en kwam recht op me af. Ik vreesde het ergste maar hij nam me in zijn armen en dankte me huilend. Die eerdere lezing en vooral de getuigenis van het meisje hadden hem zo diep geschokt dat het hem aan het denken had gezet. Kennelijk had hij zich daarvoor nooit gerealiseerd welke enorme schade hij anderen toebreacht. Hij had op de Wallen vier meisjes zitten en hij is daar meteen mee gestopt. 'Ik kan het niet meer', zei hij. 'Ik krijg er zelfs nachtmerries van.' Het is dus mogelijk om ook loverboys tot inkeer te brengen.

**Buitenstaanders begrijpen niet waarom slachtoffers dikwijls 'hervallen' en terugkeren naar hun loverboy.**

Die meisjes zijn zo diep beschadigd en hebben zo'n verkeerd zelfbeeld, dat ze dikwijls denken niet beter waard te zijn. In sommige gevallen zijn ze door de jaren van misbruik seksverslaafd geworden. Seks is voor hen een middel geworden om aandacht en goedkeuring te krijgen. Vrijen is geen uiting van liefde meer, dat woord heeft alle betekenis verloren. Zij kennen alleen nog de harde hand van hun 'meester' en voelen zich op een verwrongen manier 'veilig' bij hem. Bovendien is het alternatief, de professionele hulpverlening, niet wat je zou verwachten. Je zou denken dat zo'n minderjarige meisjes worden beschermd en op een positieve manier worden begeleid naar een re-integratie in het normale leven. Maar niets is minder waar. Die meisjes komen in instellingen terecht, halve gevangenis waarin ze worden opgesloten en aan strikte regels onderworpen. De eigen-



lijke slachtoffers worden zo nog eens gestraft. Ze hebben al geen positief zelfbeeld of zelfrespect en worden daar door de hulpverlening nog eens in bevestigd. Ze zijn niets waard, ze zijn sletten, er bestaat geen betere wereld, eens hoer is voor altijd hoer. Daarbij speelt ook de haat-liefderelatie die ze met zo'n loverboy ontwikkelen. Het effect van het stockholmssyndroom (*een psychologisch effect waarbij een gijzelaar na verloop van tijd sympathie krijgt voor de gijzelnemer, die over zijn of haar leven volstrekte controle heeft, ndr*). Door die manke hulpverlening worden de meisjes gedemotiveerd. Ze bouwen een muur om zich heen en maken van de eerste gelegenheid gebruik om weg te lopen. En waar kunnen ze naartoe? Naar een illegaal milieu, dus opnieuw de wereld van de loverboys. Dat is pure overlevingsstrategie.

**Bovendien: zelfs in de instellingen worden de meisjes door de loverboys niet met rust gelaten.**

In veel instellingen zitten zowel jongens als meisjes en hebben ze overdag veel gezamenlijke activiteiten. Loverboys weten die instellingen te infiltreren. Doen ze het niet zelf, dan zorgen ze ervoor dat vrienden er terecht komen. Of ze doen beroep op 'lovergirls', meisjes die door hen zo zijn geïndocctrineerd en gemanipuleerd dat ze meehelpen aan het ronselen van nieuwe slachtoffers. Er worden simkaarten en gsm's binnengesmokkeld, men staat bezoeken door loverboys toe en als meisjes op weekend gaan, geeft men hen een pak condooms mee. Wat voor een signaal is dat? Het toont aan dat veel hulpverleners met de problematiek niet eens echt vertrouwd zijn. Loverboys leren er potentiële slachtoffers kennen, meisjes die ze afsnoepen of kopen van andere loverboys. Meisjes worden immers onderling verhandeld. En internationaal ingezet. Ze werken soms overdag in Nederland in bordelen om vervolgens gedwongen een nachtschift te draaien in België of Duitsland. Veel van die meisjes worden daarvoor naar Antwerpen gebracht, omdat er toch nauwelijks controle is en die minderjarigen amper opvallen. Meisjes worden zelfs naar Dubai en Spanje gestuurd en niet zelden en zonder dat ze het

weten gebruikt als drugkoerier. Je zou denken dat daar krachtdadig wordt tegen opgetreden, maar dat is niet zo. Nederland is het mekka van de mensenhandel, zeker wat de Europese seksindustrie betreft. Nu, ik ken politiemensen genoeg die maar al te bereid zijn hard op te treden en die loverboys te pakken, maar hogerop loopt het veelal verkeerd. De meeste loverboys worden 'bij gebrek aan bewijzen' vrijgesproken of lopen een minimale straf op. Dikwijls dan nog voor iets wat in wezen niets heeft te maken met de feiten zelf, zoals onwettig wapenbezit of drugs.

Het beleid faalt en dat is de fout van diegenen die de wetten maken. De politici dus. Die hebben geen enkele voeling met de realiteit. Als wij slachtoffers willen laten getuigen voor politieke commissies, is daar geen belangstelling of tijd voor. Dan besluit men tot het laten opstellen van weer maar eens een academische studie of rapport dat de volgende stof ligt te vergaren. Terwijl het onmenselijke misbruik verder gaat en de loverboys en hun hele entourage zich straffeloos weten. Als ze al worden opgepakt, staan ze zo weer op straat en zetten ze hun 'ontsnapte' meisjes vervolgens weer onder druk om hun aanklacht weer in te trekken. Dat gebeurt voortdurend. De loverboys hebben daar ook alle tijd voor, want tussen het noteren van zo'n klacht en een uitspraak zitten er nog twee maanden. Dat is véél te lang. Eigenlijk houden de officiële instanties deze gruwel in stand. Men weet er kennelijk geen raad mee en negeert het dus consequent. Erger nog: vanuit de professionele hulpverlening probeert men ons dikwijls tegen te werken of ons te ridiculiseren als pure amateurs. Terwijl wij toch resultaten boeken.

**Je vertelt zelfs over opvoeders die zich in instellingen aan meisjes vergrijpen.**

In sommige instellingen wordt, als personeelsleden ziek of om andere redenen afwezig zijn, beroep gedaan op uitzendkantoren. Loverboys, maar ook anderen die eropuit zijn misbruikt te maken van die kwetsbare meisjes, infil-

treren ook op die manier instellingen. Dat doen ze niet enkel als tijdelijke opvoeders maar ook als vervangers voor schoonmaak- en zelfs beveiligingspersoneel. Kennelijk worden ze op geen enkele manier gescreend. De meisjes zijn dus in wezen nergens veilig. Toen mijn dochter gedwongen op de Wallen werkte, was een van haar vaste klanten een medewerker van een instelling waar ze lange tijd heeft verbleven. Die man wist dus heel goed wie zij was. Dat zegt toch genoeg? Die meisjes

## De situatie is kritiek: er zijn steeds meer slachtoffers en die worden steeds jonger

zijn gewoon vogelvrij. Meisjes die eruit willen stappen en aangifte doen, zouden échte bescherming moeten krijgen. Dat is nu niet het geval. Ze zouden ook meer ruimte moeten krijgen om hun verhaal te doen. Men verwacht dat ze een rechttoe-rechtaanaangifte doen. Bijna als getuigen van een verkeersongeval. Maar zo eenvoudig ligt het niet. Om alle feiten op een rijtje te zetten, te beseffen en te kunnen benoemen wat hen is aangedaan, hebben die meisjes tijd nodig. Ze worden verteerd door schaamte, angst en schuldgevoelens. En gaan soms ook nog gebukt onder de fysieke gevolgen van misbruik of afkickverschijnselen van drugs die hen werden toegediend. Nu worden ze, eens ze aangifte hebben gedaan, weer op straat gedropt, zonder politieb bescherming en opnieuw even kwetsbaar.

**Dergelijke zaken bewijzen is natuurlijk ook niet zo eenvoudig.**

Dat klopt. En soms hebben meisjes, bijvoorbeeld door het dikwijls onbewust transporteren van drugs, zelf strafbare feiten gepleegd. Daarom raden we aan voorzorgen te nemen. Wis geen enkel mailbericht of sms van loverboys. Verwijder je geschiedenis op het internet niet. Laat de sporen van mishandelingen vaststellen door een arts, neem er foto's van, zoek getuigen. En voor ouders geldt dat ze altijd contact moeten zien te houden met hun kind. Hoe moeilijk dat ook is. Geef hen nooit op, maar overtuig hen ervan dat er altijd een weg te-

rug is. We moeten ook appelleren aan de prostitutieklanten. Sommigen trekken zich nergens wat van aan, kicken zelfs op meisjes met duidelijke sporen van mishandeling en zijn niet beter dan de pooiers zelf. Maar ik durf te hopen dat de meerderheid gewone mannen zijn die met deze praktijken niet akkoord kunnen gaan. Zij zouden zo'n misbruiken en het inzetten van zichtbaar minderjarige meisjes moeten melden. Dat je gaat voor betaalde seks is jouw zaak, zolang dat gebeurt met een

volwassen vrouw die daar zelf heeft voor gekozen. Maar de rest moet worden aangegeven. Hetzelfde geldt voor de porno-industrie. Ik weet pertinent zeker dat meisjes die slachtoffer zijn van loverboys onder meer in Antwerpen worden ingezet voor het draaien van pornofilms. De producenten doen alsof hun neus bloedt en blijven beweren dat die meisjes dat vrijwillig doen. Niet dus, afgezien nog van het feit dat ze dikwijls minderjarig zijn. En dat zo'n beeldmateriaal achteraf ook nog eens wordt gebruikt om hen te chanteren en te blijven manipuleren. Waarom wordt daar niets aan gedaan?

**Je bent al jaren bezig, haalt meisjes weg bij pooiers en tracht hen kansen te geven. Ondanks alle tegenwerking, ook van officiële instanties en de professionele hulpverlening, blijf je doorzetten. Waar blijf je de moed vandaan halen?**

Als moeder kon ik niet anders dan voor mijn dochter blijven vechten. Ik had en heb geen alternatief dan onverzettelijk doorgaan. En de rest is gaandeweg op mijn pad gekomen. Via het contact met de meiden en hun ouders. Iemand moet toch voor hen opkomen? Iemand moet deze vreselijke praktijk toch aanklagen? Want wat wij zien, is slechts het topje van de ijsberg. Vorig jaar schatte men het aantal Nederlandse slachtoffers op zo'n 1.242, waarvan 125 meerderjarigen. Geloof me vrij, in werkelijkheid zijn het er veel meer, want dat cijfer slaat op de gekende gevallen. Vorig jaar was er een toename van meldingen met 23 procent. Daarom zette ik mijn stichting op en help ik nu andere slachtoffers en hun ouders. Elk meisje dat ik eruit kan halen, is de moeite. Ik heb al ver-

schillende meisjes hun leven weer in eigen handen zien nemen. Ze namen hun studie terug op of trouwden en kregen kinderen. Dat geeft me telkens weer zo'n enorme opkikker, dat ik er alle bedreigingen en risico's bijneem. Ik kan het me niet veroorloven bang te zijn, want het houdt niet op. Nu, afgezien van concrete hulp en échte bescherming moet er ook meer voorlichting komen, vooral wat betreft de kwetsbaarheid van jongeren voor de gevaren van het internet. Dat zou een absolute prioriteit moeten zijn. Ikzelf denk er in elk geval niet aan om te stoppen. En gelukkig word ik fantastisch geholpen en gesteund door mijn familie en vrienden, door de meiden zelf, door politiemensen en andere officials die wél in onze strijd geloven.

**Veel loverboys zijn jongeren van vreemde origine. Waar duidt dat op? Ik zou het niet weten. Er zijn ook Nederlandse loverboys en ik wil geen enkele bevolkingsgroep stigmatiseren. In wezen interesseert mij dat niet. Waar het mij om gaat, zijn de slachtoffers en de vraag hoe we dit verschrikkelijke fenomeen kunnen onthoofden.**

**Hoe is het nu met jouw dochter? Goed, in die zin dat we weer contact hebben. Ze is meerderjarig en het huis uit, en werkt vrijwillig in de prostitutie. Dat is een keuze die ik heb te respecteren. Ze zegt dat ze het doet omdat ze alle ellende, ook alle schulden die ze door die loverboy heeft opgehoopt, zelf wil oplossen. Uiteraard hoop ik dat ze ooit met alles in het reine komt. Maar ik vergeet ook nooit dat zij dit zichzelf niet heeft aangedaan. Hoe dan ook is het de hoogste tijd dat de overheid drastisch ingrijpt. Ook in België trouwens, want het is niet omdat het fenomeen er misschien nog geen naam heeft, dat het niet bestaat.**

Tekst: Dominique Trachet

**'De Meisjes van Mevrouw De Wit – in de greep van loverboys', Patricia Perquin, uitgeverij Prometheus. Winkelprijs: € 17,95 Meer info over de stichting van Anita De Wit: [www.stoploverboys.nu](http://www.stoploverboys.nu)**



EEN PLUSPUNT VOOR DE NATUUR

## natuurpunt De paddentrek komt weer op gang

Midden februari, als de weersomstandigheden goed zijn, ontwakent duizenden padden uit hun winterslaap en gaan ze op weg om voor het nageslacht te zorgen. Die tocht is niet zonder gevaar; de padden lopen een groot risico om doodgereden te worden wanneer ze de Vlaamse wegen oversteken. Gelukkig kunnen ze rekenen op de vrijwilligers van Natuurpunt én de paddenoverzet!

Padden zijn koudbloedig en slapen de hele winter. Hoe kouder de winter, hoe kouder de pad. Lichaamstemperatuur, hartslag en ademhaling worden op een laag pitje gezet. En dan, midden februari, komen de padden weer tot leven. De combinatie van een hoge luchtvochtigheid (miezig weer bij voorkeur), een grondtemperatuur van minstens 8° C en dagen die lengen, is het startsein voor de grote paddentrek. Duizenden padden komen tevoorschijn en hebben maar één doel voor ogen: een poel bereiken en zich voortplanten.

En daar knelt het schoentje: want België is met zijn dichte wegennet niet padvriendelijk. Door het groot aantal wegen moeten de dieren steeds vaker een baan oversteken en is het risico om platgereden te worden enorm. De gewone pad doet er 15 minuten over om een weg van zeven meter breed over te steken. Daarom zetten de vrijwilligers van Natuurpunt en de Amfibieën- en Reptielenwerkgroep Hyla zich elk voorjaar massaal in voor de pad. In meer dan honderd gemeentes worden overzetacties georganiseerd; schermen aan de kant van de weg loodsen de dieren naar emmers waarin ze opgevangen worden. Vrijwilligers ledigen de emmers dan aan de andere kant van de weg en de padden kunnen hun missie veilig voortzetten. Op [www.paddenoverzet.be](http://www.paddenoverzet.be) kom je meer te weten over de paddenoverzet en hoe je daarbij kan helpen.



Kom je een paddenoverzetplaats tegen? Rijd dan traag voor onze vrijwilligers en de padden!

## Meer wooncomfort dankzij onze liften



Huisliften

Buitenlift

### Voordelen van onze liften

- ✓ Veilig
- ✓ Geruisloos
- ✓ Op maat gemaakt
- ✓ Eenvoudig te bedienen
- ✓ Ruime keuze
- ✓ Comfortabel
- ✓ Stijlvol en compact



VRIJBLIJVENDE OFFERTE EN ADVIES

Bel gratis 0800 250 23  
[www.amcentrum.be](http://www.amcentrum.be)



Trapliften